

ΑΚΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ὁ ταῦρος ἤρχισε νὰ ἐνοσῇ, ὅτι μόνον λογι- σμοὺς ἔπρεπε νὰ προσδοκῆ ἀπὸ τὸ μέρος ὑπο ἴσταντο οἱ πικαδόρες, ἤσθάνετο δὲ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βοσκὴν του. Ἐντὺν ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ ἄνευ δισταγμοῦ, μετὰ τινα ὀρμητικὰ βήματα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κουρένσιά του μετ' ἀδιακρίτου ἐπιμονῆς· κουρένσια εἰς τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν λέγεται ἡ σιαδήποτε γωνία τῆς κονίστρας, ἣν ὁ ταῦρος ἐκλέγει ὡς κοίτην καὶ εἰς ἣν ἐπανέορχεται μετὰ τὴν ἐροδὸν του.

Σμῆνος τσοῦλος πλησιάσαντες ἔσειον πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὰς στυλῖνας πορφύρου χρώματος κάπας των, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἔσχε τὸ θράσος νὰ περιτυλίξῃ τὸ ὕφασμα καὶ νὰ περιβάλλῃ δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου. Τὸ ζῶον ἐμμανὲς ἀπὸ τὴν ἀπῆλλάγη ὅπως ἠδυνήθη τοῦ ἀτόπου ἐκείνου κοσμημάτος, ἀνετίναξεν ὑψηλὰ τὸ ἀθῶον ὕφασμα καὶ τὸ ἐλακπᾶτησεν ὀργίλιως, ἀφοῦ ἐπανεπέσε χαμαί. Ἐπωφελοῦμενος τῆς ὑποτροπῆς ταύτης τῆς ὀργῆς εἰς τσοῦλο ἤρχισε νὰ τὸν παροξύνῃ προσελκύων αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῶν πικαδόρων. Εὐρεθείς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του ὁ ταῦρος ἐδίστασεν, εἴτα ἀποφασίζων αἴφνης ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Σεβίλλια μετὰ τοςαύτης δυνάμεως, ὡστε ὁ ἵππος ἐκυλίσθη χαμαὶ μετὰ τοὺς τέσσαρας πόδας ὑπτίους, διότι ὁ βραχίον του Σεβίλλια εἶνε ἀντηρὸς χαλκίνη, ἣν οὐδὲν ἰσχύει νὰ λυγίσῃ. Ὁ Σεβίλλια ἔπεσεν ὑπὸ τὸν ἵππον, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα πτώσις, διότι τὸ σῶμα τοῦ ζῶου τὸν προστατεύει ὡς ἀσπίς. Οἱ τσοῦλος παρενόησαν τότε καὶ ὁ ἵππος ἀπῆλλάγη, φέρων μόνον μίαν ἐντομὴν εἰς τὸν μηρόν. Ἀνήγειραν τὸν Σεβίλλια, ὅστις ἵππευσε πάλιν μετὰ πλήρους ἀταραχίας. Ὁ ἵππος τοῦ Ἀντωνίου Ροδρίγερ, τοῦ ἐτέρου πικαδόρου, ὑπῆρξεν ἀτυχέστερος·

ἐδέχθη κατάστηθα κτύπημα τόσον σφοδρὸν, ὡστε τὸ κέραν ἐξηφανίσθη μέχρι τῆς βάσεως ἐντὸς τῆς πληγῆς. Ἐνῶ δὲ ὁ ταῦρος προτεπάθει ν' ἀπαλλάξῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, ὁ Ἀντώνιος ἀνεροίχατο διὰ τῶν χειρῶν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ξυλίνου διαφράγματος, τῇ βοηθείᾳ τῶν τσοῦλος, διότι οἱ ἀφιππεύσαντες πικαδόρες, δυσκίνητοι ὄντες ἔνεκα τοῦ σιδηροῦ ἐλάσματος τῶν ὑποδημάτων των, εἶνε βαρεῖς περὶ τὰς κινήσεις ὅσον καὶ οἱ παλαιοὶ ἱππῶται, οἱ φέροντες τὰς σιδηρὰς πανοπλίας.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἀφεθὲν μόνον, ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τὴν παλαιστραν κλονούμενον, ὡς νὰ ἦτο μεθυσμένον, ἐνῶ οἱ πόδες του προσέκοπτον κατὰ τῶν κρεμαμένων ἐντοσθίων του· κύματα μαύρου αἵματος ἀνεπέδων ὀρμητικῶς ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ ἔστιζον τὴν ἄμμον διὰ διαλειπουσῶν ἐλικοειδῶν γραμμῶν, αἵτινες ἐνέφαινον τὴν ἀτακτον αὐτοῦ πορείαν· τέλος κατέπεσε παρὰ τὸ ἐκ σανίδων ἔρκος. Ἀνύψωσε δις ἢ τρίς τὴν κεφαλὴν, περιστρέφων τοὺς κυανοὺς καὶ ἀλάωδεις ἤδη ὀφθαλμούς του, ἀποσύρων τὰ λευκὰ ἐκ τοῦ ἀφροῦ χεῖλη του, ἄτινα ἀπεσκέπαζον τοὺς λιποςάρκουσ ὀδόντας· ἡ οὐρά του ἐτυψεν ἀσθενῶς τὴν γῆν· οἱ ὀπίσθιοι πόδες του ἐκινήθησαν σπασμοδικῶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ συντριφῇ μετὰ τὰς σκληρὰς ὀπλάς του τὸ χονδρὸν κρηνίον τοῦ θανάτου. Μόλις εἶχε λήξῃ ἡ ἀγωνία του, ὅτε οἱ ὑπηρέται βλέποντες τὸν ταῦρον προσέχοντα εἰς ἄλλο μέρος, ἔδραμον καὶ ἀφεῖλον ἐκ τοῦ θανόντος ζῶου τὸ ἐρίππιον καὶ τὸν χαλινόν. Ἐμεινεν οὕτω πῶς γυμνόν, κεκλιμένον ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ διαγράφον ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸ ἀμαυρὸν του σχῆμα. Ἦτο τόσον λεπτός, τόσον πεπλατυσμένος, ὡστε ὁμοίαζε μετὰ τεμάχιον